

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 369/2023
22.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тања Марковић, адвокат из ..., против туженог „Бирострој“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Ђорђе Симић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2319/22 од 16.09.2022. године, у седници одржаној 22.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2319/22 од 16.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2319/22 од 16.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 56/17 од 10.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је претрпела злостављање на раду од стране одговорног лица ББ на тај начин што је са закашњењем уплаћивао доприносе за здравствено осигурање чиме је онемогућио тужилји медицинска испитивања и хируршку операцију у току 2016. године чиме је извршио повреду достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета и здравља тужиле као запослене, да се забрани даље вршење злостављања тужиле од стране одговорног лица ВВ као и да јој се наложи да редовно уплаћује доприносе за здравствено осигурање тужиле, да се утврди да је претрпела злостављање на раду на тај начин што одговорна лица ГГ, ББ и ВВ нису обезбедили основне услове за рад у пословном простору туженог који се односе на функционисање тоалета, квалитет воде, грејање и чишћење пословне просторије, обезбеђивање канцеларијског материјала, употребу телефона и интернета, као и да им се забрани даље вршење злостављања и наложи одговорном лицу ВВ да не погоршава услове рада у пословном простору туженог. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати 300.000,00 динара за претрпљене болове, 300.000,00 динара за претрпљени страх, 600.000,00

динара због умањења животне активности и 400.000,00 динара због повреде права личности, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате као и да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2319/22 од 16.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због погршене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију захтевајући накнаду трошкова њеног састава.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле у спору за остваривање судске заштите због злостављања на раду, утврђењем да није претрпела злостављање (на описани начин), као и за накнаду нематеријалне штете. Узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене одредбе члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применим члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Спор због злостављања на раду или у вези са радом јесте радни спор (члан 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду). Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете тужиља је поднела 28.04.2017. године. Вредност предмета спора је 1.600.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију с`обзиром на то да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић